

Μήνυμα Αρχιεπισκόπου Ιερωνύμου για την Παγκόσμια Ημέρα κατά των Ναρκωτικών

[Αυτοκέφαλες Εκκλησίες](#) / [Εκκλησία της Ελλάδος](#)

Μήνυμα με αφορμή την Παγκόσμια Ημέρα Κατά των Ναρκωτικών και της παράνομης διακίνησης τους, η οποία τιμάται κάθε χρόνο στις 26 Ιουνίου, στέλνει ο Αρχιεπίσκοπος Αθηνών και πάσης Ελλάδος κ.κ. Ιερώνυμος.

Ο Προκαθήμενος της εν Ελλάδι Εκκλησίας στο μήνυμά του υπενθυμίζει ότι όλοι θα πρέπει να αναλάβουν την ευθύνη απέναντι στους νέους ανθρώπους και τη μάστιγα των ναρκωτικών.

“Να τολμήσουμε την αυτοκριτική μας, να θωρακίσουμε τα παιδιά μας με αρχές και αξίες, να μην επιτρέψουμε συμπεριφορές αδιαφορίας, να αναζητήσουμε και πάλι την χαμένη οικογενειακή θαλπωρή, να μιλήσουμε στα παιδιά και τους νέους –πρώτα με το παράδειγμά μας κι έπειτα με τον λόγο μας– για την αληθινή ευτυχία της ζωής, για το υπερούσιο νόημα του βίου, για την αξία του αγώνα, της διαρκούς προσπάθειας, για την ελευθερία, την αγάπη, την κατανόηση, την δικαιοσύνη”

, σημειώνει.

Αναλυτικά το μήνυμα του Αρχιεπισκόπου κ.κ. Ιερώνυμου:

Στούς καιρούς τῆς κρίσης, πού μαστίζει τήν ἐποχή μας, δέν μπορεῖ νά μὴν θυμόμαστε τήν σημερινή παγκόσμια ἡμέρα κατά τῶν ναρκωτικῶν. Ἡ κρίση ὑποβαθμίζει τίς συνθηκὲς ζωῆς, ἐπηρεάζει ἀρνητικά τήν σωματική καί ψυχική υἡγεία, ἐντείνει τήν περιθωριοποίηση καί τήν παραβατικότητα, ὑποθάλλει φαινόμενα κοινωνικῆς ἔντασης καί βίας καί αὐξάνει τίς ἀνισότητες, ὠθεῖ ἐπομένως τούς νέους ἀνθρώπους σέ ἀδιέξοδους δρόμους, σέ ἐσωτερικό κενό καί ἀπόγνωση καί στήν ἀναζήτηση ψεύτικων καταφυγίων πού δέν λυτρώνουν, ἀλλά ἀδειάζουν τίς ψυχές.

Ὁ ἐξαρτημένος εἶναι ἓνα πρόσωπο στήν οὐσία ἀποδομημένο καί ἀλλοτριωμένο σωματικά καί ψυχικά, ὄχι ὅμως ἀποκομμένο ἀπό τήν οἰκογένειά του καί τήν κοινωνία. Ὑπό αὐτό τό πρίσμα, οὔτε ἡ οἰκογένεια ἀλλά οὔτε καί ἡ κοινωνία εἶναι ἄμοιρες εὐθυνῶν γιά τήν δημιουργία, τήν συντήρηση καί τήν λύση τῆς ἐξάρτησης.

Ἡ σημερινή ἡμέρα λοιπόν εἶναι εὐκαιρία προβληματισμοῦ καί εὐθύνης. Συγκεκριμένα, τῆς εὐθύνης πού ὀφείλουμε ὅλοι μας νά ἀναλάβουμε ἀπέναντι στούς νέους ἀνθρώπους. Νά τολμήσουμε τήν αὐτοκριτική μας, νά θωρακίσουμε τά παιδιά μας μέ ἀρχές καί ἀξίες, νά μὴν ἐπιτρέψουμε συμπεριφορές ἀδιαφορίας, νά ἀναζητήσουμε καί πάλι τήν χαμένη οἰκογενειακή θαλπωρή, νά μιλήσουμε στά παιδιά καί τούς νέους –πρῶτα μέ τό παράδειγμά μας κι ἔπειτα μέ τόν λόγο μας– γιά τήν ἀληθινὴ εὐτυχία τῆς ζωῆς, γιά τό ὑπερούσιο νόημα τοῦ βίου, γιά τήν ἀξία τοῦ ἀγῶνα, τῆς διαρκοῦς προσπάθειας, γιά τήν ἐλευθερία, τήν ἀγάπη, τήν κατανόηση, τήν δικαιοσύνη. Πῶς ὅλα αὐτά μποροῦν νά ὑπάρξουν στήν οἰκογένεια καί στήν κοινωνία μας, πῶς τίποτε δέν χάθηκε ὀριστικά, φθάνει νά συνοδοιπορήσουμε μέ τόν Ἀρχηγό τῆς ζωῆς, τόν Ἰησοῦ, ὄχι στόν δρόμο τῶν ψεύτικων παραδείσων, ἀλλά στήν προοπτική τῆς βιώσεως τοῦ ἀληθινοῦ, στόν δρόμο τῆς ἀγάπης καί τῆς συμπόνιας, πού μᾶς δίδαξε ὁ Κύριός μας.